

ŽIVOTOPIS JINDŘICH TOLAR

Náš pamětník, Jindřich Tolar, je karlovarským patriotem. Narodil se v Karlových Varech roku 1965, kde také vyrůstal a navštěvoval základní školu. Velmi ho ovlivnila emigrace otce a části rodiny, která ho zastihla v jeho 4 letech. Maminka byla rakouská Němka a tatínek Čech.

V 80. letech studoval na Střední průmyslové škole v Ostrově nad Ohří. Oproti šedivému období na základní škole vnímal pan Tolar tato léta pozitivněji. Našel si zde přátele, se kterými docházel na neoficiální koncerty, seznámil se s undergroundovými kapelami The Plastic People of the Universe, DG 307. S kamarády Vládou Pajerem, Vítou Krylem, Karlem Pelikánem a Vítou Škorpilem hrál v letech 1982-84 v kapele, která si říkala Papula and Klešťák's band. Vystoupili v již zmíněném Ostrově nad Ohří v S-klubu a ve Služetíně na statku. Působil v ní dva roky, tedy do roku 1984, kdy se kapela v období maturit rozpadla.

Školu Jindřich Tolar úspěšně zakončil maturitou a vojně se vyhnul, protože měl zdravotní odklad. Na vysokou školu však náš pamětník nebyl přijat. Začal proto v Praze studovat na nástavbě strojí průmyslové školy, kterou ale nedokončil, neboť se neztotožňoval s informacemi, které se dozvídal například na hodinách politické ekonomie.

Jindřich Tolar měl díky otci také možnost v roce 1981 vycestovat na Západ. V 16 letech strávil měsíc v Západním Německu. Uvědomoval si drsný střet s úplně jiným světem a ploty, psy a vojáky na hranicích. Podařilo se mu přes hranice převést nepovolenou hotovost 1 500 marek, přestože dovoleno bylo jen 60 marek. Kamarád mu je totiž pomohl schovat do "volejovek".

Formující pro našeho pamětníka bylo setkání s performerem Milanem Kozelkou a zapojení se do sféry neoficiálního umění. Milan Kozelka mu také zprostředkoval bydlení v Praze v Templové 1, kde měl pan Tolar možnost navštěvovat i bytové semináře, které se konaly ve stejném domě a na stejném patře v bytě rodiny Vodrážků. Setkal se zde například s panem Milanem Balabánem nebo Václavem Malým. Díky tomu se poznal i s Františkem "Čuňasem" Stárkem a dalšími protirežimně zaměřenými komunitami.

Poté se Jindřich Tolar vrátil zpět do Karlových Varů, kde už měl přítelkyni a začal pracovat v divadle jako rekvizitář. Do Prahy ale stále občasně jezdil a vozil karlovarským chartistům časopis Vokno. Z divadla byl vyhozen, nějakou dobu nepracoval a hrozilo mu obvinění z příživnictví. Naštěstí mu otec jeho přítelkyně sehnal místo technologa u Rozvodných závodů. Zde měl Jindřich Tolar možnost přepisovat zakázané texty na psacím stroji a díky přístupu do fotokomory ROH připravovat fotodokumentaci do časopisu Jazzstop, týkající se zátahu na Jazzovou sekci a procesu s Karlem Srpem. O pana Tolara se začala zajímat StB, nastaly výslechy, prohlídky doma a v práci. Naštěstí se nic nenašlo.

V 80. letech byl Jindřich Tolar také součástí alternativního kulturního života v Karlových Varech a pořádal happeningy s Lubošem Rychvalským. Na svatého Štěpána například chodili koledovat k vybraným domům komunistických papalášů nebo polepili dřevěnou ohradu papírem, rozdávali štětce, barvy a zvali lidi, ať si něco namalují. Jedním z dalších happeningů bylo i sbírání kaštanů u divadla na náměstí Lenina.

Pamětník Jindřich Tolar zdědil se svým strýcem po svém dědečkovi drážní domek u Teplé, nedaleko Služetína, kam jezdil s karlovarskými chartisty a kde se konaly různé nepovolené akce. Bohužel měl poblíž na Betlémě chatu major StB

Výborný, a tak následovalo předvolání k výslechu. Problémy s StB měl nejspíše i pamětníkův strýc. Příběh drážního domku byl ovlivněn intrikářskými metodami StB, a tak ho raději Jindřich Tolar prodal.

“Kdo tam byl? S kým jste tam byl? Znáte ho?”, to byly pouze některé z otázek, které dostával pan Tolar, když byl držen na výslechu StB. Náš pamětník už ale věděl, jak má na tyto otázky odpovídat. *“Nevím, ne, neznám..”* Starší kolegové už mu řekli, co má vyslychajícím říct. Estébáci zkoušeli mnoho způsobů, jak z lidí dostat informace. Jedním z nich byla metoda “hodnej, zlej policajt”, odposlouchávání nebo přinucení vyslychaného ke spolupráci.

Pan Tolar definuje underground jako sociální skupinu, která se nenechala manipulovat, měla svá vlastní pravidla a chtěla si dělat vše po svém. Žánr jeho kapel vždy stál na rockovém základě. V roce 1987 založil společně se svými přáteli Leonem Havlíčkem a Karlem Koštejnem kapelu, která nesla nejdříve název Žába s peněženkou na zádech. Kombinovala i různé divadelní prvky. Název vznikl na základě hlášky z pohádky o Ferdovi Mravencovi. Dalšími názvy byla Gigantická pauza nebo Kapitáni Slavík. Kapela neměla ambice se angažovat na oficiální scéně, vystupovala hlavně pro sebe a své blízké v zapadlé hospodě v Lipí u Manětína. V této kapele byl pan Tolar do roku 1990, kdy se začala pomalu rozpadat v souvislosti s revolučními událostmi. Tentýž rok se spojil s plzeňskou kapelou, která se jmenovala Ložisko a s ní dva roky vystupoval. Od roku 1993 až po současnost je členem kapely Fish Flesh Field and Henry Dollar. Poslední jejich deska se jmenuje Zběhlý satyr a je posmrtně vydanou zhudebněnou sbírkou básní Milana Kozelky.

Revoluční události roku 1989 Jindřich Tolar vítal a podporoval, ale politicky aktivně se jich neúčastnil.

V současné době Jindřich Tolar podniká a vede klidný život. V listopadu roku 2024 obdržel náš pamětník osvědčení účastníka třetího odboje.